

DE VERBO DEI, LIBER PRIMVS, CAPVT PRIMVM.

Sitne Scriptura Verbum Dei.

TNSTITVENT MIHI, DE libris sacris disputare, primo se offert illa Quæstio: Sitne Scriptura Prophetica & Apostolica ut verbum Dei recipienda: an id solum pro verbo Dei habendum sit, quod spiritus sanctus priuatione uniuscuique in corde loquitur. Quam quæstionem, indignam aliqui qua tractetur apud Theologos Christianos, perit nobis hoc tempore partim Svenckfeldij & Libertinorum deliratio, partim Improbatis & impudentia Lutheranorum. Caspar Svenckfeldius (ut Fridericus Staphilus, in lib. de concordia discipulorum Lutheri, & Petrus Palladius in lib. de heresibus huius temporis testantur) verbum scriptum tanquam literam occidentem respuit, soloque spiritu interno contentos nos esse iubet. De Libertinis, qui auctoribus Coppino & Quintino exorti sunt, in hunc modum scribit Ioannes Calvinius in instructione aduersus Libertinos, c. 9. Jam, inquit, diximus istos initio aperte ridere solitos, si quis Scripturas allegaret: Nec dissemulasse, quineas pro fabulis haberent: Interim tamen non definiebant ipsis, si quis esset locus, quem in sensu suum torgnare possent. Non quod ei adhucherent fidem, sed tantum ut perturbarent idiotas, atque ita concuterent, ut tandem eos ad se possent facilius adducere. Si quis locus ipsi obicierevit: respondebant, nos litera minime obnoxios esse: sed spiritum, qui vivificat, sequi oportere. Quin etiam Porcus ille Quintinus, unanquamque e Apostolorum aliquo scissimata notauerat, veluti Picardico suo sermone Paulum vocans us fructum: Joannem, iuuenem, Petrum, abnegatorem Dei: Mattheum, farnacorem. Hæc ille.

Porro Martinus Lutherus, & Ioannes Calvinus, & quoquod sectatores, & discipuli eorum sunt, hunc ipsum Svenckfeldij & Libertinorum errorem, Romano Pontifici, totique Catholicæ Ecclesiæ impudentissimo mendacio adscribere non verentur. Lutheri verba in lib. de Conciliis & Ecclesiæ, propè extremo, sic habent: Papa, hac ipsa de re, pene totum orbem terrarum immamna mole commentariorum & librorum referit, & in-

A meros laqueos conscientiarum, leges, exactiones, iura diuina & humana, articulos fidei, nomen peccati, & iniuria conuerit: ut meritis sit denou triadis ignibus sum, decretales facile carere posset Ecclesia tali libro, qui horribile & irreparabile damnum dedit in magna parte generis humani, SACRAM SCRIPTVRAM in cœno & pulvere sepelit, & doctrinam Christianam pene integrum dleunt. Hæc Lutherus, quorum similia patimur leguntur in libro aduersus Regem Angliae, & in libro de falso Statu Cleri, & alibi. Calvini verba intio libri seu instructionis aduersus Anabaptistas hæc sunt: Nec enim Papistarum more dicimus, sacrosanctas Scripturas missas fieri oportere, ut autoritas hominum acquiscamus. hoc enim effugium censimus blasphemiam execrabilis esse. Quapropter ut & illorum errorem & horum mendacium breuiter refellamus, illud in primis statuendum erit: Propheticos & Apostolicos libros iuxta mentem Ecclesiæ Catholice, & olim in Concilio tertio Carthaginensi cap. 47. & nuper in Concilio Tridentino sess. 4. explicatam, verū esse verbum Dei, & certam ac stabilem regulam fidei. Id vero his argumentis comprobamus.

CAPVT SECUNDVM.
Libris, qui Canonici nominantur, verbum
Dei contineri.

DRINCIPIO Moses, Prophetæ, Christus ipse, Ioannes, Apostoli, vel diuina dogmata, ex Scripturis ipsi confirmabant, vel certe ad Scripturas legendas alios horabantur, nec nullum in quâ ad interni spiritus iudicium, Scripturis neglectis, remiserunt. Quorum testimonia non eò à nobis adferuntur, quod ab aduersariis magnifici extimemus: sed ne Scriptura, quarum auctoritate aduersus nos, qui eas meritò veneramur, aduersarij interdum abutuntur, pro eorum sententia facere videantur.

Moses igitur Deuter. 17. Si difficile, inquit, & ambiguum apud te iudicium esse perficeris, &c. Et infra: Factes quodcumque dixerint, qui presunt loco quem elegerit Dominus, & docuerint te iuxta legem eius. Vbi fatis aperte sanctus Moses controvicias exortas in populo Dei, exlege Domini iudicadas